

Leder: USA: Nu har vi mulighed for at bringe Forfatningen tilbage

25. september 2015 – Lyndon LaRouche sagde i går, at vi må benytte FN's Generalforsamling til at bringe USA tilbage til sin Forfatning. Det vil sige, at vi må bruge de kalejdoskopiske skift – til det bedre – i nationernes politik og relationerne imellem dem, som blev udløst af Vladimir Putins overraskelsesmanøvre ind i Syrien, til at lukke Wall Street ned og smide Barack Obama ud af embedet. Siden Putins overraskelsestræk er den tyske regering vendt på en tallerken mht. spørgsmålet om flygtningene, der trænges i Europa. Kansler Merkel besluttede at gå ud med en velkomst af flygtningene og skaffe dem uddannelse og jobs i stedet for at forsøge at smide dem ud.

Men LaRouches analyse indbefattede, at det tyske politiske skift ikke vil være begrænset til flygtningespørgsmålet – at det ville være langt mere generelt. Og det har allerede vist sig at være sandt. I går, blot en dag efter en telefonsamtale med Obama, **trodsede kansler Merkel åbenlyst hans politik**, da hun under en pressekonference meddelte, at krisen i Syrien må forhandles med Bashar Assad, og ligeledes med Iran og Rusland. I dag støttede begge de to tyske regeringskoalitionspartneres parlamentariske gruppeledere fra CDU og SPD hende.

Dernæst var Obama, under ekstremt pres, i dag tvunget til at gå med til et møde mandag med Ruslands præsident Putin – et møde, der vil blive meget risikabelt for Obama, fordi Putin ser lige tværs igennem ham og har alle kortene på hånden.

Men husk, at LaRouche har understreget den pointe, at Obama ikke vil gå stille – tværtimod, hans impuls vil være at begynde en krig snarere end indrømme, at hans tid endelig er

omme. Da Obama f.eks. bemyndigede forsvarsminister Carter til for første gang at tale med sin russiske modpart Shoigu den 18. sept., blev det meddelt, at formålet var »dekonflikation« – at forsøge at sikre, at amerikanske og russiske styrker ikke ved et uheld ville begynde at beskyde hinanden i Syrien. Ikke så hurtigt! Den 22. sept. sagde Pentagon, naturligvis efter en indgriben fra Obama, at Carter IKKE har planer om at diskutere dekonflikation, før Rusland ændrer sin støtte til Syriens valgte præsident, Bashar Assad!

De naive ville sige, at Obama værdsætter regimeskift højere end amerikanske soldaters liv, men LaRouche har mere præcist observeret, at Obama simpelt hen elsker at dræbe, og længes efter at dræbe på en langt større skala nu, hvor han er trængt op i en krog – hele vejen til en atomkrig. I et lignende træk fra Obamas side har magasinet *Foreign Policy* rapporteret, at USA i hemmelighed har nedlagt veto mod en russisk resolution i FN's Sikkerhedsråd, der opfordrede til en bredere og effektiv koalition imod ISIS, selv efter, at Rusland inkluderede ændringer, der tilfredsstillede andre lande.

Hvis nogle blandt vort folk, efter to valgperioder med Obama, ikke længere erkender ham for at være den dræber, han er, så skyldes det ikke, at Obama har forandret sig til det bedre, men derimod den degeneration, som hele vores kultur har lidt under, under hans misregimente. Obama er en masse-morder, ligesom hans indonesiske stedfader Lolo Soetoro. Den seneste runde med degeneration under Tåbelige Bush og dernæst den endnu værre Obama bør minde os om en tidligere runde, der begyndte med forsøget på at myrde Ronald Reagan, for hånden af en person med tilknytning til H.W. Bush, kort tid efter Reagans indsættelse, og som sluttede med Bill Clintons ydmygelse og degradering, kort før hans anden valgperiode sluttede.

Amerikanere, der var blevet voksne før eller under perioden i 1960'erne efter JFK's mord, husker med al tydelighed den totale forandring, vort land gennemgik som følge af rock-

narko-sex-modkulturen. Men der er langt færre mennesker, der erkender denne efterfølgende runde af degeneration.

Inden for disse rammer har LaRouche understreget det forfald, som har fundet sted i USA's Senat, der er efterladt uden nogen intellektuel eller moralsk dybde.

Den større sammenhæng, i hvilken man skal se denne forfaldsrunde, er det generelle forfald i det tyvende århundrede, forud for hvilket forfald kansler Bismarck blev afsat af den Britiske Krone i 1890, der umiddelbart efterfulgtes af det politiske mord på præsident William McKinley i 1901.[1] McKinley havde en politik for verdensfred – en politik for harmoni blandt nationer, ligesom den politik, Kina i dag forfølger, som FDR forfulgte med sin plan om FN, og som den politik, Lyndon LaRouche fremlagde i sin Manhattan-dialog fra 19. september.[2] McKinleys præsidentskab skal ses som en fortsættelse af Ulysses Grants militære lederskab, hans præsidentskab og hans indsats efter sit præsidentskab. Grant var igen en fortsættelse af Abraham Lincoln.

Det er velkendt, hvem det var, der myrdede McKinley; det var den samme magt, der myrdede Lincoln, og den samme, der intrigerede for at få Bismarck afskediget.[3]

Nu, mere end et århundrede senere, har vi det privilegium at befinde os i den position, som vi har – en position, der er vundet gennem Lyndon og Helga LaRouches indsats, og dem, der hjalp dem. Vi har det privilegium at genoprette Den amerikanske Forfatning ved at nedlukke Wall Street, og bortvise Obama fra embedet – med hjælp fra det, der finder sted på De forenede Nationers Generalforsamling på Manhattan.

[1] Se: Londons mord på McKinley lancerede et århundrede med politiske mord, Tema-artikel,

[2] Se: <https://www.youtube.com/watch?v=63PgCpj8jPY>

[3] Se: Afsættelsen af Bismarck og starten til Første

Verdenskrig, Tema-artikel